

Sygn. akt I C 319/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant: Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2017 roku

na rozprawie w Łodzi

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę kwoty 40.000 zł

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki M. O. kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki M. O. kwotę 1.196 zł (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w części;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 2.889,43zł (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;
5. nakazuje zwrócić z funduszy Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 150,00 zł (sto pięćdziesiąt złotych) z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 500012625932 tytułem nadpłaconych kosztów sądowych;
6. nie obciąża powódkę obowiązkiem zwrotu kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

Sygn. akt I C 319/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 3 kwietnia 2014 roku M. O. reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł., ewentualnie o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania według spisu kosztów, który zostanie przedłożony na rozprawie. Nadto powódka wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych

w całości. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 11 lipca 2012 roku w Ł. z winy kierującego samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego powódka doznała urazu głowy z krótkotrwałą utratą przytomności towarzyszącą wstrząśnieniu mózgu oraz urazu szyjnego odcinka kręgosłupa o charakterze smagnięcia biczem. Doznane przez powódkę obrażenia skutkują bólami, zawrotami głowy z zaburzeniami adaptacyjnymi, zespołem depresyjno – lękowym pourazowym, bólowym zespołem korzeniowo – szyjnym oraz padaczką pourazową. Pozwany przyznał na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia łącznie kwotę 7.000 zł., która w ocenie powódki nie spełnia kryteriów z art. 445 § 1 k.c.

/pozew k. 2-6/

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2014 roku Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości.

/postanowienie k. 14/

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 maja 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. reprezentowane przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanego nie kwestionował zasady odpowiedzialności. Podnosił natomiast, iż w toku postępowania likwidacyjnego w oparciu o przedłożoną przez powódkę dokumentację medyczną pozwany dokonał właściwego oszacowania rozmiaru doznanej przez nią krzywdy. Pozwany podnosił, iż powódka nie wykazała istnienia związku przyczynowego między doznanymi obrażeniami a zdarzeniem z dnia 11 lipca 2012 roku. W szczególności pozwany zakwestionował możliwość doznania u powódki wstrząśnienia mózgu z utratą przytomności jak i padaczki pourazowej. Pozwany zakwestionował również datę, od której miałyby być naliczane odsetki ustawowe od dochodzonego roszczenia.

/odpowieź na pozew k. 19-22/

Na rozprawie bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w sprawie pełnomocnik powódki popierał powództwo i wnosił o zasądzenie kosztów postępowania. W imieniu pozwanego nikt się nie stawił – pełnomocnik o terminie zawiadomiony na poprzedniej rozprawie.

/elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 maja 2017 roku k. 545, adnotacja 00:00:19-00:07:23/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 lipca 2012 roku w Ł. doszło do wypadku drogowego, w którym kierujący samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. M. wskutek niezachowania należytej ostrożności uderzył w tył hamującego pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez M. O..

/bezsporne/

Po zdarzeniu, po tym jak powódka wysiadła z auta powiedziała, że źle się czuje dlatego na miejsce zdarzenia została wezwane pogotowie.

/zeznania świadka M. M. elektroniczny protokół rozprawy k. 464 adnotacja 00:04:31-00:20:20, zeznania powódki - elektroniczny protokół rozprawy k. 476 adnotacja 00:06:59 – 00:20:00/

W okresie od dnia 11 do 15 lipca 2012 roku powódka przebywała na Oddziale (...) Naczyniowej, Ogólnej i Onkologicznej Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł.. U powódki rozpoznano wówczas uraz głowy, szyi i wstrząśnienie mózgu. W kontrolnym badaniu TK głowy z dnia 11 lipca 2012 roku nie stwierdzono cech krwawienia śródczaszkowego. Tkanki mózgowia o prawidłowej strukturze i gęstości bez zmian ogniskowych. Układ komorowy prawidłowej szerokości, symetryczny bez przemieszczeń. Kości mózgowiczaszki bez zmian pourazowych. W przeglądowym badaniu TK odcinka szyjnego kręgosłupa z dnia 11 lipca 2012 roku nie stwierdzono u powódki zmian pourazowych widocznych kręgów

szyjnych. Kanał kręgowy o prawidłowej szerokości. W dniu 13 lipca 2012 roku powódka była konsultowana neurologicznie. Powódka zgłaszała silne zawroty głowy połączone z codziennym stałym bólem głowy, nudnościami i mroczkami przed oczyma. W badaniu neurologicznym powódka była przytomna, w pełnym kontakcie słowno-logicznym, nie stwierdzono objawów oponowych, źrenice równe, reagujące na światło, bez zaburzeń gałkoruchowych, dyskretny niedowład lkd 4/5, brak niedowładów kkg, brak zaburzeń czucia, cechy ataksji z kkg i kkd, próba Romberga (+) pada na lewą stronę, objaw I Babińskiego (+) po prawej, chód niestabilny, na szerokiej podstawie, zbacza na stronę lewą. Po obserwacji powódkę wypisano do domu w stanie ogólnym dobrym z zaleceniem kontroli w Poradni Neurologicznej za 2 tygodnie, przyjmowania leków Betaserc 24 mg i Acard, stosowania kołnierza Campa i wydano zwolnienie lekarskie.

W dniu 16 lipca 2012 roku udała się do (...) w Ł., pod opieką której to placówki medycznej pozostawała skąd otrzymała skierowanie do szpitala.

Tego samego dnia powódka zgłosiła się do (...) Szpitala (...) im. N. B. w Ł.. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono niedowładów, zaburzeń czucia, odruchy symetryczne, obecne, źrenice równe, prawidłowo reagują na światło, bez objawów oponowych i patologicznych. Stwierdzono, że powódka nie wymaga hospitalizacji w Klinice (...). Powódce zaleczono dalsze leczenie ambulatoryjne, noszenie kołnierza Campa przez 6 godzin dziennie oraz leki Betaserc 24mg, Ketonal 50mg, Mydocalm, Nolpaza 20mg.

Po wypadku powódka leczyła się neurologicznie w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. oraz w Prywatnym Gabinetie Neurologicznym dr n. med. L. M. w Ł..

W dniu 12 czerwca 2013 roku specjalista neurolog L. M. wystawiła zaświadczenie o stanie zdrowia powódki z rozpoznaniem padaczki pourazowej, stanu po urazie, głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stanu po urazie kręgosłupa szyjnego oraz pourazowego zespołu depresyjno – lękowego.

W badaniu EEG z dnia 6 listopada 2012 roku stwierdzono zapis ze zmianami w okolicach skroniowych z wyraźną przeciwwagą strony lewej z zaznaczoną czynnością napadową.

W badaniu EEG z dnia 22 maja 2013 roku stwierdzono zmiany napadowe w odprowadzeniach skroniowych z przewaga strony lewej uogólniające się, aktywowane sennością i snem. W porównaniu z badaniem z dnia 6 listopada 2012 roku utrzymuje się nadal czynność napadowa, zwiększyła się ilość wyładowań w sferze senności.

W badaniu EEG z dnia 2 czerwca 2014 roku stwierdzono zwiększenie się ilości napadowych wyładowań o charakterze uogólnionym.

W okresie od 3 czerwca 2013 roku do dnia 26 stycznia 2015 roku powódka pozostawała pod opieką lekarza psychiatry M. P..

Powódka korzystała również z zabiegów fizjoterapeutycznych na kręgosłup szyjny.

/dokumentacja medyczna k. 45-51, 52-53, 54, 129-137, 274,276,278, 296, 305-307, 324, 392-396, k. 496-499odwrot/

Przez 6 miesięcy po wypadku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim.

/zeznania powódki – elektroniczny protokół rozprawy k. 476 adnotacja 00:06:59-00:20:00/

Po wypadku przez okres około 3 miesięcy powódka chodziła w kołnierzu ortopedycznym.

/zeznania powódki – elektroniczny protokół rozprawy k. 476 adnotacja 00:06:59-00:20:00/

Powódka w chwili wypadku była zatrudniona w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.. W dniu 31 grudnia 2012 roku umowa o pracę została rozwiązana z powódką na podstawie art. 10 ust 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

/zaświadczenie z dnia 26 lutego 2013 roku k. 88, świadectwo pracy k. 53/

Po rozwiązaniu umowy o pracę powódka w okresie od 9 stycznia 2013 roku do dnia 3 stycznia 2014 roku korzystała ze świadczenia rehabilitacyjnego.

/decyzja ZUS z dnia 5 lutego 2013 roku k. 90, decyzja ZUS z dnia 26 lipca 2013 roku k. 246, zeznania powódki – elektroniczny protokół rozprawy k. 476 adnotacja 00:06:59-00:20:00/

Powódka do chwili obecnej leczy się neurologicznie i psychiatrycznie. Powódka

zażywa leki antydepresyjne. Do chwili obecnej powódka cierpi na zawroty głowy.

/zeznania powódki – elektroniczny protokół rozprawy k. 476 adnotacja 00:06:59-00:20:00/

Powódka przed wypadkiem leczyła się neurologicznie w przychodni (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

/dokumentacja medyczna k. 503-511, pismo NFZ z dnia 28 września 2016 roku k. 454, 466/

W wyniku wypadku z dnia 11 lipca 2012 roku powódka doznała urazu głowy prawdopodobnie ze wstrząśnieniem mózgu oraz urazu bezwładnościowego kręgosłupa szyjnego. Psychiatrycznym zdarzenia było wystąpienie u powódki zaburzeń adaptacyjnych depresyjno - lękowych.

/opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu neurologii A. N. (1) k. 335-339, opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu psychiatrii B. B. (2) k. 357-363 wraz z opinią pisemną uzupełniającą nr 1 k. 390 i opinią pisemną uzupełniającą nr 2 k. 420-423/

Z punktu widzenia neurologicznego u powódki z powodu urazowych zespołów korzonkowych wystąpił długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%. Z punktu widzenia neurologicznego cierpienia fizyczne związane z bólami i zawrotami głowy oraz bólami kręgosłupa szyjnego mogły mieć znaczne nasilenie przez okres 2 tygodni, później stopniowo zmniejszające się ale utrzymujące się ponad okres 6 miesięcy. Z neurologicznego punktu widzenia powódka wymagała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu cięższych prac domowych i większych zakupów przez 2 godziny dziennie przez okres 4 tygodni. Z neurologicznego punktu widzenia powódka wymagała stosowania leków: Depakine chr.500, Tegretol CR200, Nootropil, Betaserc 24 mg, Ketonal 50 mg, Mydocalm 24,21, Nolpaza 20mg. Z punktu widzenia neurologicznego rokowania odległe związane z bólami kręgosłupa szyjnego są korzystne.

/opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii A. N. (1) k. 335-339/

Z punktu widzenia neurologicznego u powódki brak jest podstaw do rozpoznania padaczki pourazowej. Wynika to głównie z opisu „napadów” zgłaszanych przez powódkę co może odpowiadać incydentom napadu lęku panicznego (co nierzadko jest mylone z padaczką). Wskazywać na to może również brak efektu terapeutycznego po długotrwałym stasowaniu 2 leków przeciwpadaczkowych. Również przebieg wypadku i rodzaj doznanych przez powódkę urazów na skutek tego wypadku nie wskazują na możliwość powstania na skutek tego zdarzenia padaczki. Wskazuje na to też brak uszkodzeń strukturalnych mózgu w 2 badaniach tomograficzno- komputerowych. Same izolowane zmiany w badaniu EEG nie mogą być podstawą rozpoznania padaczki. Deklarowane przez powódkę incydenty zaburzeń świadomości nigdy nie były obserwowane przez lekarza i nie była z ich powodu hospitalizowana. Neurolog włączający leczenie przeciwdrgawkowe kierował się prawdopodobnie zmianami w badaniu EEG i nie dokonał dokładnej analizy obrazu klinicznego.

/opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii A. N. (1) k. 335-339/

Z psychiatrycznego punktu widzenia powódka w wyniku wypadku z dnia 11 lipca 2012 roku doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 8 %. U powódki w chwili obecnej nadal utrzymuje się część objawów zaburzeń adaptacyjnych depresyjno – lękowych ograniczających jej codzienne funkcjonowanie.

Z psychiatrycznego punktu widzenia powódka wymaga kontynuowania leczenia psychiatrycznego. Wskazane jest też u powódki zastosowanie oddziaływań psychoterapeutycznych. Z psychiatrycznego punktu widzenia rokowanie co do poprawy stanu psychicznego powódki jest ostrożne.

/opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu psychiatrii B. B. (2) k. 357-363 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 390, wraz z opinią pisemną uzupełniającą nr 2 k. 420-423/

Z punktu widzenia neuropsychologii wypadek był dla powódki zdarzeniem traumatycznym powodującym silne reakcje emocjonalne. Zdarzenie to obecnie daje obraz zaburzeń osobowości histrionicznej. Osobowość histrioniczna to nie są często objawy lękowe a raczej prezentowany obraz "objawów lękowych", aby osoby postronne dostrzegły cierpienie osoby o takich cechach. W bezpośrednim zachowaniu reakcje są odbierane jako silne objawy lękowe i często tak są odczuwane przez osobę je prezentującą. W przypadku powódki takie reakcje mają podłoże w przeżytym zdarzeniu traumatycznym jakim był wypadek. Obecnie nie ma możliwości zróżnicowania tego co było przyczyną stwierdzonych u powódki zmian. Zapewne doznany przez powódkę w wypadku uraz mógł mieć na to wpływ ale nie wiadomo w jakim stopniu. Stwierdzone w badaniu zaburzenia emocjonalne także w istotnym stopniu obniżają sprawność funkcji poznawczych. Na skutek odniesionych obrażeń powódka była także przez długi okres czasu leczona, miała i nadal może mieć dolegliwości bólowe. Zmianie uległa także jej sytuacja życiowa. Wszystkie wymienione czynniki miały i nadal mają wpływ na obecne i dalsze funkcjonowanie psychiczne powódki, powodują konieczność adaptacji do zmienionych warunków. Można założyć, że jest to dla powódki sytuacja stresowa a długo utrzymujące się napięcie emocjonalne w konsekwencji może mieć wpływ na jej organizm, powodować objawy somatyczne. Jej stan emocjonalny, poczucie krzywdy oraz okresowe dolegliwości bólowe ograniczają jej aktywność życiową. Badania obrazowe nie wskazują aby wskutek wypadku doszło u powódki do uszkodzenia struktur układu nerwowego. W ocenie neuropsychologicznej wyniki uzyskane w badaniu neuropsychologicznym i za pomocą wystandaryzowanych metod testowych mogą wskazywać na rozpoczynające się objawy zmian organicznych ale ogólnomózgowych, będących konsekwencją wielu czynników mogących powodować takie zmiany, jak: samoistny proces starzenia się, zmiany krążeniowe, długotrwałe przyjmowanie leków i w tym także przeżytego wstrząśnienia mózgu. Na podstawie dotychczasowej wiedzy można stwierdzić, że zmiany organiczne nie cofną się, raczej będą postępować z wiekiem (naturalny proces). Jednak ogólny stan psychiczny powódki może ulec istotnej poprawie. W ocenie neuropsychologicznej powódka powinna poddać się terapii psychologicznej, co zapewne wpłynęłoby na jej aktywizację, obniżenie napięcia emocjonalnego i być może ustąpienie lub złagodzenie ataków, ocenionych przez biegłego neurologa jako czynnościowe. Z psychologicznego punktu widzenia powódka nie wymagała opieki osoby trzeciej.

/opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu neuropsychologii L. S. k. 382-384, wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 401/

Pismem z dnia 30 sierpnia 2012 roku powódka reprezentowana przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w L. zgłosiła szkodę pozwanemu wnosząc o przyznanie na swoją tytułem zadośćuczynienia kwoty 13.000 zł z terminie 30 dni, zastrzegając, że jest to kwota wstępna a ostateczna kwota roszczenia zostanie sprecyzowana po skompletowaniu całości dokumentacji w sprawie. Pozwany decyzją z dnia 28 września 2012 roku przyznał na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.000 zł. Pismem z dnia 10 stycznia 2013 roku (...) Spółka Akcyjna w L. wezwała pozwanego do tytułem zadośćuczynienia łącznie kwoty 44.000 zł. Pozwany decyzjami z dnia 10 lipca 2013 roku i z dnia 23 maja 2014 roku przyznał na rzecz powódki dodatkowo kwoty po 2.000 zł. Decyzją z dnia 5 lutego 2014 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/bezsporne/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy – tj. dokumentacji medycznej powódki, jak również w oparciu dowód z przesłuchania powódki i świadka M. M.. Dokumenty złożone do akt nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a w ocenie Sądu nie było podstaw, by poddawać w wątpliwość okoliczności faktyczne wynikające z ich treści. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że dowody z tych dokumentów tworzą spójny, nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to w pełni zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki że została zwolniona z pracy wskutek przebywania na długotrwałym zwolnieniu lekarskim bowiem z dokumentu w postaci świadectwa pracy wystawionego przez (...) S.A. z siedzibą w Ł. k. 53 wynika, że umowa o pracę została rozwiązana z powódką na podstawie art. 10 ust 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

W zakresie ustaleń faktycznych dotyczących skutków zdrowotnych wypadku powódki z dnia 11 lipca 2012 roku Sąd w głównej mierze oparł się na pisemnych opiniach biegłych sądowych z zakresu neurologii, psychiatrii i neuropsychologii. Wnioski biegłych zostały należycie uzasadnione z punktu widzenia argumentacji medycznej, poprzedzonej dokładnym badaniem przedmiotowym powódki. Sąd uznał zatem opinię biegłego sądowego neurologa A. N. (1), opinię biegłego sądowego psychiatry B. B. (2) i opinię biegłego sądowego neuropsychologa L. S. za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych. Nadto opinie biegłego sądowego z zakresu neurologii i neuropsychologii nie były ostatecznie kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd oddalił natomiast wniosek pełnomocnika strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego psychiatry bowiem w ocenie sądu wniosek ten zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie. Biegła psychiatra B. B. (2) w opinii podstawowej i dwóch opiniach pisemnych uzupełniających wyraźnie wskazała, iż na skutek wypadku z dnia 11 lipca 2012 roku powódka doznała zaburzeń adaptacyjnych depresyjno – lękowych. Druga z uzupełniających opinii biegłej została wydana po zapoznaniu się przez biegłą z wcześniej wydanymi w sprawie opiniami biegłych w tym z opinią podstawą i uzupełniająca biegłego z zakresu neuropsychologii L. S.. Biegła wyraźnie przy tym podkreśliła, że powyższe zaburzenia są skutkiem wypadku z dnia 11 lipca 2012 roku mimo, że powódka prezentuje sobą cechy osobowości histrionicznej. Powyższe stanowi odpowiedź na wątpliwości pełnomocnika zawarte w piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2016 roku.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie powódka dochodziła zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Dochodzone roszczenie miało pozostawać w związku ze szkodą na osobie jaką powódka poniosła na skutek wypadku z dnia 11 lipca 2012 roku którego sprawcą był M. M. ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). W wyniku wypadku powódka miała doznać urazu głowy z krótkotrwałą utratą przytomności towarzyszącą wstrząśnieniu mózgu oraz urazu szyjnego odcinka kręgosłupa o charakterze smagnięcia biczem, które to urazy skutkowały bólami i zawrotami głowy, zaburzeniami adaptacyjnymi, zespołem depresyjno – lękowym pourazowy, bólowym zespołem korzeniowo – szyjnym oraz padaczką pourazową.

Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności. Kwestionował natomiast istnienie związku przyczynowego między doznanymi obrażeniami a zdarzeniem z dnia 11 lipca 2012 roku. W szczególności pozwany zakwestionował możliwość doznania u powódki wstrząśnienia mózgu z utratą przytomności jak i padaczki pourazowej. Pozwany zakwestionował również datę od której miałyby być naliczane odsetki ustawowe od dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z normą art. 822 k.c. § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela, chyba, że umówiono się inaczej (art. 824 § 1 k.c.).

Stosownie do treści art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, a zatem wysokość odszkodowania powinna jednocześnie odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym skutkom zdarzenia, z którego wyniknęła szkoda.

Podstawą odpowiedzialności ubezpieczonego jest art. 436 § 2 k.c., który statuuje odpowiedzialność sprawcy szkody na zasadzie winy, poprzez odesłanie do ogólnych zasad prawa cywilnego. Przesłankami pozwalającymi na przyjęcie powyższej odpowiedzialności są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą, to jest szkoda ma być zwykłym następstwem takiego zdarzenia.

W ocenie Sądu zarzut pozwanego co do braku związku przyczynowego pomiędzy obrażeniami doznanymi przez powódkę wskazanymi w pozwie a wypadkiem z dnia 11 lipca 2012 roku jest w przeważającej części nietrafny.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii A. N. (1) oraz z zakresu psychiatrii B. B. (2) wynika jednoznacznie, że powódka na skutek wypadku z dnia 11 lipca 2012 roku doznała urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, bezwładnościowego urazu kręgosłupa szyjnego oraz zaburzeń adaptacyjnych depresyjno – lękowych. Nadto z opinii biegłego sądowego z zakresu neuropsychologii L. S. wynika nadto, że wypadek ten był dla powódki zdarzeniem traumatycznym powodującym silne reakcje emocjonalne.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika także że na skutek wypadku z dnia 11 lipca 2012 roku powódka nie doznała padaczki pourazowej. Biegły neurolog (który jest kompetentny do rozpoznania padaczki) A. N. (1) na podstawie analizy dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy nie znalazł podstaw do rozpoznania u powódki padaczki pourazowej. Biegły uzasadniając powyższą tezę szczegółowo ją uzasadnił. Opinia ta wskazuje na to iż brak podstaw rozpoznania u powódki padaczki pourazowej wynika, głównie z opisu „napadów” zgłaszanych przez powódkę. Za brakiem rozpoznania tego schorzenia przemawia również brak efektu terapeutycznego po długotrwałym stosowaniu 2 leków przeciwpadaczkowych. Również przebieg wypadku i rodzaj doznanych przez powódkę urazów na skutek tego wypadku nie wskazują na możliwość powstania na skutek tego zdarzenia padaczki. Wskazuje na to też brak uszkodzeń strukturalnych mózgu w 2 badaniach tomograficzno- komputerowych. Same izolowane zmiany w badaniu EEG nie mogą być podstawą rozpoznania padaczki. Deklarowane przez powódkę incydenty zaburzeń świadomości nigdy nie były obserwowane przez lekarza i nie była z ich powodu hospitalizowana. Biegły sądowy A. N. (2) wyjaśnił również, iż biegły neurolog leczący powódkę, a który stwierdził u niej padaczkę pourazową kierował się prawdopodobnie zmianami w badaniu EEG i nie dokonał dokładnej analizy obrazu klinicznego. W ocenie Sądu wyjaśnienia biegłego co do stanowiska odmawiającego uznania padaczki jako skutku wypadku z dnia 11 lipca 2012 roku jest logiczne i wyczerpujące. Warto również wskazać, że opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron a nawet uzupełniana, w tym na żądanie głównego zainteresowanego w rozpoznaniu tego schorzenia jako skutku wypadku a więc strony powodowej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis art. 445 k.c. stanowi z kolei, że w przypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę czyli szkodę niemajątkową, wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych.

Sąd zawsze jest zobligowany badać okoliczności każdej konkretnej sprawy, a w szczególności cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, ale także trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (por. wyrok SN z dnia 9.11.2007 r., V CSK 245/07 i orzeczenia tam przywołane, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21.02.2007 r., I ACa 1146/06). Charakter krzywdy co do zasady jest niemierzalny, zatem ściśle określenie jej rozmiaru, a tym samym wysokości zadośćuczynienia, pozostawione zostało ocenie Sądu. Jedyną dyrektywą wprowadzoną przez

ustawodawcę jest wymóg zasądzenia „sumy odpowiedniej”. Podkreślenia wymaga, iż owa zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, czy też utrzymania go w rozsądnych granicach, ma charakter uzupełniający w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Wysokość zadośćuczynienia winna zatem uwzględniać rozmiar cierpień fizycznych w postaci bólu i innych dolegliwości oraz rozmiar cierpień psychicznych polegających na ujemnych, subiektywnych uczuciach przeżywanych, bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna. W judykaturze podkreśla się, iż zadośćuczynienie nie może stanowić wyłącznie wartości symbolicznej, ale winno stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną niwelującą przynajmniej w części niekorzystne skutki zdarzenia, któremu uległ poszkodowany. W szczególności zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie, czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości oraz kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie (por. wyrok SN z dnia 13.12.2007 r., I CSK 384/07; wyrok SN z dnia 2.02.2008 r., III KK 349/07; wyrok SN z dnia 29.05.2008 r., II CSK 78/08).

W wyroku z dnia 28 czerwca 2005 roku (I CK 7/05, publ. LEX nr 153254), Sąd Najwyższy wskazał, iż „na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Nadmienić też trzeba, że kwoty zadośćuczynienia zasądzone w innych sprawach mogą stanowić jedynie wskazówkę dla sądu rozpoznającego daną sprawę, natomiast w żadnym stopniu sadu tego nie wiążą”. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.09.2004 r. (sygn. I CK 531/03, publ. LEX nr 137577), zgodnie z którym „zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości.”

Ustalając wysokość adekwatnego zadośćuczynienia, Sąd kierował się powyższymi kryteriami. Sąd wziął pod uwagę rodzaj i zakres doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu, stwierdzony przez biegłych procentowy uszczerbek na zdrowiu, jego wysokość i charakter, zakres cierpień fizycznych powódki, okres hospitalizacji, długotrwały proces leczenia, potrzebę stosowania leków, potrzebę noszenia kołnierza ortopedycznego i jego czasookres, potrzebę korzystania z neurologicznego punktu widzenia z pomocy osób trzecich i jej wymiar, potrzebę poddania się rehabilitacji, długotrwały okres przebywania na zwolnieniu lekarskim, dolegliwości odczuwane do chwili obecnej i trwające do chwili obecnej leczenie oraz rokowania na przyszłość.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności a także fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powódki łącznie tytułem zadośćuczynienia kwotę 7.000 zł Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego tytułem dalszego zadośćuczynienia kwotę 30.000 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. (punkt 1 i 2 sentencji wyroku)

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z art. 455 k.c. i zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 6 lutego 2014 roku to jest od dnia następującego po dniu kiedy pozwany wydał ostateczną decyzję o odmowie wypłaty dalszej części zadośćuczynienia. Jednocześnie Sąd zastrzegł, że od dnia 1 stycznia 2016 roku należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. (punkt 1 sentencji wyroku)

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 zdanie 1 k.p.c. Zgodnie z treścią tego artykułu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie zastosować należało zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów. Powódka żądała zasądzenia od pozwanego kwoty 40.000 zł. Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 30.000 zł. Powódka wygrała zatem sprawę w 75% co oznacza, że powinna ponieść koszty procesu w 25%.

Powódka korzystała ze zwolnienia od kosztów sądowych i w związku z tym poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 2.417 zł (z tytułu: zastępstwa procesowego - 2.400 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa - 17 zł.)

Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 2.467 zł (z tytułu: zastępstwa procesowego - 2.400 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł oraz 50 zł tytułem kosztów sporządzenia kserokopii dokumentacji medycznej)

Łącznie zatem koszty procesu poniesione przez strony wynoszą 4.884 zł.

Biorąc pod uwagę udział w jakim każda ze stron powinna ponieść koszty procesu powódka powinna je ponieść w wysokości 1.221 zł (4.884 zł x 25 %) a poniosła je w wysokości 2.417 zł.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki M. O. kwotę 1.196 zł (2.417 zł – 1.221 zł) tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu w części. (punkt 3 sentencji wyroku)

W toku procesu Skarb Państwa wydatkował tymczasowo ze swoich funduszy łącznie kwotę 3.852,57 zł, w tym 2.000 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 1.852,57 zł z tytułu wynagrodzenia biegłych.

Na podstawie art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – zwanej dalej u.k.s.c. - t.j. Dz.U. za 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 2.889,43 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa. (punkt 4 sentencji wyroku)

Na podstawie art. 80 ust 1 u.k.s.c. Sąd postanowił zwrócić z funduszy Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 150 zł z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 500012625932 tytułem nadpłaconych kosztów sądowych związanych ze sporządzeniem kserokopii dokumentacji medycznej powódki.(punkt 5 sentencji wyroku).

O kosztach postępowania w zakresie oddalonej części powództwa Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu powódka mogła pozostawać w subiektywnym przeświadczeniu o słuszności dochodzonego roszczenia. Ponadto określenie należnego powódce zadośćuczynienia stało się możliwe na skutek opinii biegłych specjalistów. Są miał na uwadze również trudną sytuację życiową powódki. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż strona pozwana korzysta ze stałej obsługi prawnej i w związku z tym nie poniosła odrębnych nakładów na prowadzenie procesu (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27.04.1971 r., sygn. akt I PZ 17/71, publ. OSNCP z 1971 r., Nr 12, poz. 222, z dnia 22.11.1972, II CR 458/72, publ. OSNCP z 1973 r., Nr 7-8, poz. 139, z dnia 6.12.1973 r., sygn. akt I PR 456/73, publ. OSNCP z 1974 r., Nr 9/74, poz. 154, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 22.08.1997 r., sygn. akt I ACz 323/97, publ. OSP 1998 r., Nr 1, poz. 9).

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych przejmując je ostatecznie na rachunek Skarbu Państwa. (pkt 6 sentencji wyroku).